

f naschomu tronej zwojena jo, z kotrejž so hatž do twojoho domoj wrócjena tžafacž nehodžesche. Toho dla sém wujěwa tebe pótacž, ha pžiwedwa sém nezbožomnéch sfóržbnikow sobu, zo sami swoju nuzu tebi rozpowedaja.

Z newuprajomnej luboscju wotpotžwasche wofo Karlowo na krasnej mandželskej, ha potom hakhlej so wotwobrocžt, hděž postarené muž wo hubenej drascje, ha žona, po pohladanu wóschoho stawa, wo wulkim strasche pžed noho stupischtaš. Swuboko so pžed Karlom kwoňeschotaj ha hděž tžescje hódne schedžiwcz rétžecž zapotžaj, ha pani žrudna blěde wobletžo pozběhné, tu pžiběja f nimaj Marija wesele postakwajo ha z czěwoj schiiku tež pžestacja wowajo: „Macjerka, macjerka moja! — oh mój lubó droht wutžero!“

Nětko nasta radoscž kotruž wopisacž čzczěcž, bó tžiscje podarmo bówo. Macž djěcjo koschesche z radostnem pwatžom, duchomné z wulkej bwuznu na tžole khwalesche potajne pucje božeje předéwidomnosče, tež Blanka nětkoj hakhlej Marije so dohladajo, wža ju z moczu z macjernéch rukow zo bu ju tola tež wofoschicž mohwa. Ha Karl ze svojim wójskom wutrobne